

וטהר לבנו - לג' בעומר

רמז לל"ג בעומר מן התורה

מטומאה ובעצם מלשון הרע שזה עיקר פרשת תזריע ומצורע!!!

זכור שקיים הבדל, שבימי פרשת תזריע שם ה' 7 ימים הם נפרדים מ' 33 יום, וביחד זה 40 ימים לזכר, ואילו 7 ימים של פסח זה חלק מלג' בעומר, אבל בכל זאת יש כאן 2 עבודות ה' שונות **עבודת הפסח** ולג' זה **עבודת העומר**.

לגדול בניסים – רבי עקיבא ואשתו רחל עם העני והקש, ורשב"י ובנו במערה

כך בכל זאת בנס הוא יכול את כולם??? וכי מה מטרת נס זה??

ומתוך החתם סופר שהמטרה כאן הייתה שיתרגלו להסתפק במועט!! ושלא יאמר אדם צר לי המקום, שיראה, הנה אפילו מקום צר מספיק לכולם, ויהיה מספיק לו אפילו קב חרובים ולא יבקש מותרות. וייתכן שלכן עמדו צפופים והנס הבולט היה שמשתחוים רווחים, כי יש לחנך לצפיפות והסתפקות.

ונראה להוסיף, שעם ישראל זכה לנס שמועט מחזיק את המרובה, בזכות שהם לא התווכחו עם משה, בטענה: **רבינו משה, אולי כדאי להתאסף במקום גדול??**

אלא בתמימות באו, למרות הידיעה שהמקום צר. וגם כשראו עם רב וציבור ענק שמילא את פתח אוהל מועד ואת החצר, לא אמרו לעצמם נעמוד בחוץ מהצד, כי לא שווה לנסות להיכנס שהרי ממילא המקום מפוצץ באנשים, אלא נכנסו באמונה שיהיה טוב, ואכן קרה נס והיה טוב.

וזו כמו הנס של בתיה בת פרעה, שהושיטה יד להציל את משה מהיאור למרות שהיה מרחק עצום, אבל באמונה עשתה מה שיכלה אפי' שאין כאן היגיון, כי במקום שנגמר ההיגיון מתחילה האמונה, ובכוח האמונה קרה נס והתארכה ידה.

אבל כאמור יש כאן נקודה נוספת, שלמרות הנס שמועט מחזיק את המרובה, בכל זאת היו "עומדים צפופים", שבורא עולם עושה ניסים לאוהביו הצדיקים, אבל ניסים מיוחדים!!! שבהם יצליחו לחיות אבל בחיי לחץ!!! כי עבודת השם מתוך קושי וייסורים אין ערוך לה.

לכן, מורי ורבותי: בזמנינו שהמחיה יקרה מאוד, עלינו לחיות בצמצום!! אבל גם לחיות בצמצום בזמנינו מאוד לא קל מכמה בחינות, וצריך רחמי שמים מרובים, אז קדימה נרבה בתפילה לפני אבינו שבשמים, אבל זכור נזכור שגם אם התפללנו רבות מעומק הלב, "לא תמיד עפים יהלומים", לפעמים "אלהו עווד בא לבקש" ממך "כמו הקש שביקש מרבי עקיבא".

זכרו, יש ניסים, אבל לא תמיד זה נס לעשירות, לפעמים זה נס שנוכל להמשיך לחיות בצמצום ולא לקרוס חלילה, לא קל להגיד זאת, בפרט אם החובות מעיקים ולוחצים מאוד, אבל אנחנו בניים למקום שהוא ישלח לנו ישועת השם, "היד השם תקצרי"!! אז קוה אל ה' חזק ויאמץ ליבך, ושוב קוה אל ה', וישועת השם כהרף עין אמן ואמן.

בר יוחאי "עצי שיטים עומדים – לימודי ה' הם לומדים" – 24 אלף תלמידי רבי עקיבא

משכן במדבר ולכן יעקב אבינו הביא ארזים למצרים ונטעם, וצוה לבניו ליטלם עמהם כשיצאו ממצרים.

ויש לתמוה מה ראה יעקב אבינו להכין למשכן דווקא עצי שיטים, הרי תכלת ואבני שהם ומילואים ושמן למאור גם קשה להשיגם במקום ישוב, וכל שכן במדבר?? וגם מה זכו

אולי רמז קל יש בתורה לג' בעומר – שבפרשת תזריע כתוב שלאחר 7 ימים יש לג' ימים שתשב בדמי טהרה.

וייתכן שזה רמז עבורנו, שיש לנו חג פסח שיש לנו בה עבודה של 7 ימים לסלק טומאת מצרים ולהתקדש, ולאחר מכן יש לנו לג' בעומר, שעלינו להגיע לל"ג בעומר בניקיון

דבר מדהים מצאנו וראינו אצל רבי עקיבא בתחילת דרכו עם רחל, וכפי שהגמרא נדיים נ' מספרת שהם חיו בעניות עצומה, ורחל בת העשירים היה קשה לה מאוד חיי הצער.

לכן שלח להם ריבונו של עולם את אליהו הנביא בדמות אדם עני, וביקש מהם קצת קש עבור אשתו שילדה, שיוכלו להכין מתרומת הקש עריסה לתינוק. כמוכן רבי עקיבא הביא להם קש, כי קש היה לו בשפע, וכפי שאנשים אומרים "הוא אכל קש"!!! ורבי עקיבא מעודד את אשתו, הנה לך רחל, יש עניים ומסכנים הרבה יותר מאתנו, אנחנו לא בתחתית!!

ולכאורה הדבר לא מובן, שמדוע אליהו הנביא לא בא עם צ'ק שמן לפתור להם את הבעיות?? שהרי אם כבר אליהו הנביא מגיע שיביא יהלומים???

וכן אצל רבי שמעון בר יוחאי במערה, נעשה נס וצמח להם עץ חרובים ונפתח להם מעיין, ולכאורה אם כבר יש נס, שיגדל להם אוכל של בני אדם, ולא נס לאכול חרובים שזה בעיקרו מאכל בהמה???

אלא יש כאן יסוד עצום, שבורא עולם עושה ניסים לאוהביו הצדיקים, אבל ניסים מיוחדים שבהם יצליחו לחיות אבל בחיי לחץ, כי עבודת השם מתוך קושי וייסורים אין ערוך לה, כי ככה גדלים, "היזהרו מבני עניים שמהם תצא תורה".

ודעו זה מצאנו גם על הפסוק "ואת כל העדה הקהל אל פתח אוהל מועד" ויקרא ח'ג' וכתב רש"י "שהיה מועט מחזיק המרובה".

ושואל החתם סופר בשביל מה הקב"ה צווה להקהילם במקום צר "בפתח אוהל מועד" שלמרות המקום הצר כל

על הפסוק הכתוב בפרשת תרומה שתּרמו למשכן "עצי שיטים", שאל רש"י מאין היו להם במדבר עצי שיטים??

כתב רש"י: "עצי שיטים", שואל רש"י מאין היו להם במדבר עצי שיטים?? ותירץ בשם מדרש רבי תנחומא שיעקב אבינו צפה ברוח הקודש שעתידים ישראל לבנות

וטהר לבנו - לג' בעומר

והיא המנצחת, אבל בכל זאת יש לדעת מה עניינם, ומה ואיך הייתה תועלת בהם לאחר גניזת המשכן??

כאן נראה לבאר על פי המזמור "בר יוחאי עצי שיטים עומדים", שהנה גם חבריו של רבי שמעון - תלמידי רבי עקיבא היו 24 אלף שמתו, וזה מתקשר ומתחבר ל24 אלף שמתו בשיטים, וכפי שכתב הרמ"ע מפאנו "גלגולי נשמות" אות כ', ש 24 אלף תלמידי רבי עקיבא הם גלגולם של 24 אלף משבט שמעון.

ולפי זה מתבאר המשך מזמור "בר יוחאי", כי הנה ה24 אלף תלמידי רבי עקיבא שמתו כעונש, היה זה כי לא נהגו כבוד בחבריהם, ואם כן גם תורתם פגומה לכאורה, כי היה חסר בהם את הכלל גדול בתורה שאמר רבי עקיבא רבם: "ואהבת לרעך כמוך" זה כלל גדול בתורה", ולפי זה לא היה צריך שתורתם תתקיים.

ובכל זאת תלמודם לא בטל, וזה "לימודי השם הם לומדים", שייתכן שכאן פעל הכוח של העצי שיטים שמתקן לעולם ולנצח - ותיקן את תלמודם של 24 אלף תלמידי רבי עקיבא,

וייתכן שלכן בא רבי שמעון בר יוחאי ואמר שיש לו כוח לפטור את כל העולם מאז קיומו סוכה מ"ה ב', ולכאורה לא מובן בשביל מה הוא אומר זאת?? וכי להתפאר הוא בא??

אלא לרבי שמעון בר יוחאי כאב מאוד, על תורתם של חבריו - 24 אלף תלמידי חכמים, והרי רבו רבי עקיבא לימדו "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה", וזה אולי הכוונה במזמור במילים "הלא המה יורד מוריד", וכאב לו מאוד איך יוכל לגדול בתורה כאשר 24 אלף חבריו מתו ואין כוח לתורתם??

ולכן הוא השתמש בכוח של העצי שיטים של יעקב, "אור מופלא אור היקוד הם יוקדים" הם שזכותם יוקדת ועומדת לעד, ואמר קל וחומר: הרי יש לי כוח לפטור את כל העולם לפחות אני אעזור לתורת חבריי שמתו, ואולי רשב"י השתמש להגנתם בכוח הטענה הבאה.

שאם העצי שיטים עוזרים לכפר על חטא של 24 אלף שחטאו בזנות, כל שכן שיכפרו על תורתם של 24 אלף תלמידי רבי עקיבא, שהרי הם עומדים לעד.

ללמדנו, שלעולם אין להתיימש מהתחזקות, וגם אם נראה שכל ההתחזקות קרסה והלכה כאילו לא הייתה וכל העמל היה לחינם, דע לך שזה ממש לא מחייב, כי לפעמים זה חלק ממהלך גדול יותר ולמרות הנפילה הגדולה החיזוק היה שווה, כי בכוח החיזוק אתה תתגבר ותצליח שוב לתקן גם את הנפילה האחרונה מלבד הנפילות הקודמות, וגם בסך הכל הנפילה האחרונה עדיין יש בה צד של התקדמות מול הנפילות שלפני החיזוק כי אז חיית בלי חשבון ונפלת בלי חשבון, עד כדי כך שאפילו לא הרגשת בעבר את גודל הנפילות כפי שאתה חש אחרי החיזוק, לכן נפלת קום והתגבר כארי על חייך ממש ממש!!

ציפוי הקרשים

כוחו של רבי שמעון בר יוחאי

וייתכן שכמו שכביכול רשב"י הליבש זהב על תורתם של חבריו, שזה דבר חיזוני, דהיינו שעל ידי הכוח של עצי שיטים, הליבש ותיקן את תורתם, וכאמור קודם בביאור "עצי שיטים עומדים" שבכוחם לכפר ולתקן לעולם, אבל צריך כוח של צדיק שידע לנצל ולהשתמש בזכות הזו, כפי שרבי שמעון בר יוחאי ידע וניצל את הזכות הזו.

ללמדנו, שיש כוחות וזכויות שמגנים עלינו ומכפרים עלינו, אבל צריך כוח גדול לדעת איך לנצל ולהשתמש בזכויות הללו, לדוגמה יש כוח של זכות אבות שיש בו עוצמה כבירה, אבל צריך כוח בכדי להשתמש בזה, לא כל הרוצה יבוא ויטול.

עצי שיטים ומה מיוחד בהם שמהם נעשו הארון והשולחן ועוד כלים רבים ואף קרשי המשכן??

ומה המשמעות "עצי שיטים - עומדים"? והנה הגמרא יומא ע"ב אומרת שלא תאמר אבד סברן בטל סכוין, תלמוד לומר: "עצי שיטים עומדים" שעומדים לעולם ולעולמי עולמים!! וגם כאן יש לתמוה וכי מה תועלת יש בהם לאחר גניזת המשכן?? וכי איזה תועלת יש בהם גם כשנגנזו שהם בכל זאת קיימים לעולם??

ואכן בהתבוננות נוספת במדרש שהביא רש"י - במדרש תנחומא כתוב: שעצי שיטים זה כנגד החטא שחטאו בשיטים שנטמאו בבנות מואב ומתו 24 אלף מישראל, וכפי שכתוב בבעל הטורים ש"עצי שיטים עומדים" בגימטרייה לכפר על מעשה שטים, וגם כתוב בעניין הקרשים 24 פעמים "שיטים", כנגד 24 אלף מישראל, וזה ההכנה שיעקב אבינו עשה קודם, שיהיה כוח קדושה מול טומאה, וזה התיקון לחטא.

ולכאורה יוצא אם כן שר"ל הטומאה ניצחה?? שהרי החטא בשיטים היה 40 שנה בערך אחרי בניית המשכן, וכביכול ההכנה של יעקב אבינו בעצי שיטים לא הצליחה למנוע את החטא?? עוד קשה, מדוע בנו את המשכן מקום השראת השכינה ואת כליו מעץ שיטים, הרי השם "שיטים" מזכיר את מעשה החטא?? ואין קטגור נעשה סניגור??

אבל מדקדוק לשון המדרש יש פתרון לכל, וזה לשונו - "למה קורא אותם עצי שיטים??" כדי לרפאות מה שעתידיים לעשות בשיטים", דהיינו שהקדים רפואה למכה, שעוד לפני החטא השתמשו בשיטים, לתקן חטא שעדיין לא נעשה, ולכן יעקב דאג דווקא לעצי שיטים.

אומנם עדיין יש הרגשה לא טובה, שהחטא קרה בסוף, והתרופה אולי תיקנה את החטא שנעשה אבל בכל זאת היא לא הצליחה למנוע את עצם הנפילה בחטא!! ונראה כאילו שהמילה האחרונה שהחטא לכאורה הוא זה שניצח!!!

אבל זה לא נכון!!! שהרי כאמור הגמרא אומרת שגם לאחר גניזת המשכן העצי שיטים לא התבטלו, אלא עומדים לעולם, וממילא הקדושה היא המילה הסופית

וטהר לבנו - לג' בעומר

קרשים של עצי שיטים – תלמידי רבי עקיבא לא נהגו כבוד זה בזה

היה שנתנו כבוד לאדם שסרח ופשע, כי בזמנם היו נוהרים מזנות, והיה עליהם לזרוק את בנו של המושל שסרח מכל המדרגות, ובמקום שיתנהגו כפי המצופה והמתבקש מהם, הם כיבדו אותו והסכימו לשנות את חייהם, בשביל כבוד בן ראש העיר, וזה כבוד מוטעה ולכן כשלו ונהרגו, וכן בשבט שמעון, הם חטאו ואז בא זמרי הנשיא שלהם ונתן להם כבוד מוטעה, כפי שכתוב ברש"י, שאמר זמרי: "וכי השבט שלי מת ואני שותק", לכן לקח את המדיינית וחטא, ונהרג גם הוא.

ולכן תלמידי רבי עקיבא לאחר שבגלגולים הקודמים טעו וחטאו בעניין של כבוד במקום שהיה אסור לכבד, לכן היה מושרש אצלם בתודעה זהירות מכבוד, ולכן לא נהגו כבוד זה בזה, כי הם רעדו מכבוד, אבל בזה הם שוב נכשלו, שהרי "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה", שכך לימדו רבם רבי עקיבא שכתוב שהיה גלגול של זמרי בן סלוא נשיא שבט שמעון (כפי שכתב הרמ"ע פאנו שם וכן מובא בילקוט ראובני בפרשת פנחס), שאדרבא כבוד באמת חייבים לתת אבל כבוד לתת ללומדי תורה ולעובדי ה' ולכל אדם שנברא בצלם, ורק אסור לתת כבוד שמגבה פושעים ורשעים,

עד שבא רשב"י ותיקן טעותם והציל תורתם, בכך שניצל את כוח "העצי שיטים עומדים" שיעקב אבינו דאג לעתיד עם ישראל - ל24 אלף תלמידי רבי עקיבא, והכשיר את תורתם, ותיקן את נשמתם לנצח, ובזכותו זכינו לכוח התורה של 24 אלף תלמידי רבי עקיבא שהם אלפי אלפי תנאים קדושים וטהורים!!!.

ויתכן להוסיף עוד על הנכתב קודם, על פי הכתוב בספר "גלגולי נשמות לרמ"ע מפאנו - אות כ", ששמעון ולוי הרגו בשכם 24 אלף, הם 24 אלף שמתו משבט שמעון על דבר פעור, וכאמור הם 24 אלף תלמידי ר"ע, והדברים קשים להבנה מה הקשר בין אנשי שכם הגויים לתלמידי רבי עקיבא הקדושים??

ולאיתי במגלה עמוקות בפרשת וישב שמבאר שאנשי שכם עשו הסכם עם בני יעקב שאם ימולו כל זכר הם יהיו כמותם ויחיו עמם בשלום, ואכן אנשי שכם נימולו, ועם ישראל לא עמד בהסכם והרגום, והיות ואנשי שכם לא נימולו לשם שמים לכן נהרגו מהם 24 אלף, ובגלל ששמעון היה בעיקר העצה להורגם, לכן כעונש על זה התגלגלו אנשי שכם 24 אלף משבט שמעון שמתו בדבר פעור, ואולי יש להוסיף שזוהי כוונת דברי יעקב "עכרתם אותי", שעד עכשיו עם ישראל היה צלול ועכשיו הוא עכור, שגויים משכם חדרו לעם ישראל בגלל ההסכם.

ונראה ש 24 אלף שמתו משבט שמעון בגלל עוון זנות, נפילה חמורה זו הייתה להם כי הם הגיעו מגלגול טמא של אנשי שכם, ועל כן הם שוב ירדו והתגלגלו ב24 אלף תלמידי רבי עקיבא – צדיקי עולם, ושוב מתו כי לא נהגו כבוד זה בזה, אבל כמובן הייתה להם עליה גדולה שממיתה על עניין זנות רח"ל, הם מתו בדקדוק בצדיקים כחוט השערה על שלא נהגו כבוד.

ועלה בדעתי בעזרת השם, להמתיק את העניין עוד, שהרי אנשי שכם נהרגו למרות שהם עצמם לא פשעו, רק פשעם

ללמדנו, שיש דברים נסתרים שנשגבים מבינתנו, אלה הם חשבונות שמים של כמה דורות שאין לנו אפילו קצה חוט להבין מה הקשר בין הדברים, וכי היינו חושבים שיש קשר בין אנשי שכם לתלמידי רבי עקיבא???

ואם נדע זאת ונזכור את זאת ממילא לא נשאל שאלות מיותרות, למה?? ואיך ייתכן?? כי יש תיקונים בתהליכים שאולי אנחנו רק מרגישים קצת בעניין שמושרש בטבענו ובנפשנו, כמו תלמידי רבי עקיבא שהרגישו רגישות להיזהר מענייני כבוד, אבל הם לא ידעו לנווט את התחושה ואת הזהירות הנדרשת לחיזוק נכון, אלא הם הלכו בקיצוניות לא נכונה וטעו.

ולכן, אנחנו נשתדל בכל מה שביכולתנו להתחזק, ומה שנרגיש שזה אצלנו עקרוני וחלק בלתי נפרד מהאופי ייתכן שזה קשור לעבר הרחוק מאוד שלנו, אבל עלינו לדעת להתייעץ עם גדול בתורה שידע לנווט אותנו בצורה נכונה ולא בקיצוניות מוטעית, ובעזרת ה' נצליח לתקן את ייעודנו בעולמינו, למען ניגע לריק ולא נלד לבהלה אמן ואמן.

והבריה התיכן בתוך הקרשים מברח מן הקצה אל הקצה התיקון של 24 אלף תלמידי ר"ע

זה לזה, וה 24 קרשים מצד שמאל זה כנגד 24 אלף משבט שמעון שמתו בעוון הזנות בשיטים.

והיות וכולם בעצם מתחברים בגלגולים לתיקון אחד, מובן אם כן עניין הבריה התיכון, שכתוב במדרש רבה שהבריה התיכון זה מקלו של יעקב אבינו, והוא בנס היה מתקפל ומאחד מבפנים את כל הקרשים מימין ומשמאל לאחד, שכוחו של יעקב ב"עצי שיטים עומדים" היה לתקן ולרפאות את כל ה 24 אלף שיגיעו לתיקונם הראוי ולשלימות, וכאמור לעיל שיעקב אבינו דאג דווקא לעצי שיטים כי ראה מה יקרה ויתגלגל בהריגת 24 אלף מאנשי שכם, עד שיתגלגלו לתלמידי רבי עקיבא.

כאמור קודם בשם בעל הטורים, שמוזכר 24 פעמים "שיטים" אצל הקרשים, והנה סך כל הקרשים הין 48, שהם 20 מימין ו 20 משמאל ועוד 8 ברוחב המשכן, ואם נחלקם לימין ושמאל עולה לנו 24 לכל צד, והתחדש לי בשבת בתפילה, שיש לנו כאן בעצם 3 פעמים עניין 24.

ולפי הנכתב בשם בעל הטורים והמגלה עמוקות והרמ"ע פאנו, ייתכן ש24 פעמים שכתוב שיטים בעניין הקרשים זה כנגד 24 אלף אנשי שכם שנהרגו על ידי שמעון ולוי, והיות והם היו גויים לכן הם רק כתובים ברמז, ואילו הקרשים זה כנגד היהודים שחטאו ומתו, 24 מצד ימין זה כנגד 24 אלף תלמידי רבי עקיבא שמתו כי לא נהגו כבוד

ללמדנו, שאין לנו אפילו קצה הבנה מה זה כוח של צדיק, ראו נא - הנה מקל של יעקב אבינו מה כוחו גדול ולנצח לעולמי עולמים!!! שגם מאחד וגם מחזק, לכן יהודים יקרים לא נשגיח בכל גלי הכפירה והזלזול הקיימים בדורנו, ונתגבר על רוח הקרירות שנושבת מחמת המחלוקת ומחמת עינינו המגושמות לראות הכל בפשטות ובגישום העניינים.

ואדרבא נזכור את מקלו של יעקב!! ונזכור את מטה אליהו שהחיה מתים!! ולא חסרים דוגמאות, וברור כשמש שרבותינו מאורי דורנו גדולים הם מאתנו לפחות בכמה מידות, ולא מחשבותינו מחשבתם, ובזכות אמונת חכמים נזכה לעלייה רוחנית ולגדל את כל משפחתנו ליראת שמים טהורה ולגאולה קרובה במהרה בימנו אמן.

וטהר לבנו - לג' בעומר

זה ספר תולדות אדם – הבני הראשון על פטירת רבי עקיבא

כתוב שאדם הראשון ראה את רבי עקיבא ושמח על תורתו אבל בכה על מיתתו, ובפשטות הצטער כי ראה איך שסרקו את בשרו של רבי עקיבא במסרקות של ברזל.

וייתכן שבכה, שבעוד שראה מה זכה רבי עקיבא שימות על קידוש השם, ולתקן את חטא עשרת השבטים כפי המעשה הנורא שאומרים אותו בתשעה באב וביום כיפור עם הרומאי שגזר מיתה אכזרית על 10 צדיקים לכפר על מכירת יוסף, בעוד שהוא עצמו - אדם הראשון מת בגלל חטאו - חטא עץ הדעת.

ואכן על זה יש לבכות, כי אם בכל אופן מתים, כבר כדאי למות על קידוש השם ולא סתם מוות או כעונש, ואין אני מתכוון שעכשיו אני רוצה ומשתוקק למות על קידוש השם, כי יותר חשוב לחיות על קידוש השם.

אבל בעצם גם היום אני יכול למות על קידוש השם, שהרי אדם הראשון הוזהר במפורש על ידי בורא עולם שביום אוכלו מעץ הדעת הוא ימות, ובכל זאת הוא מת רק לאחר 930 שנה???

ואחת התשובות שראיתי, שברגע שנגזר שהוא לא יחיה לעולם, אם כן כל יום שעבר עליו הוא מת בעוד יום וככה בכל יום, וזה כמו שעון חול, שכל גרגיר נגמר הזמן ובסופו של תהליך לא מתים רק מסיימים למות.

אז כל לילה נמות על קידוש השם, שנגיד אבא מחר נהיה טובים יותר!!! ומה שחטאנו היום בבקשה סלח לנו, וגם בכל לילה נסכים איזה קידוש השם עשינו ביום זה, וככה גם לנו יהיה ספר תולדות האדם, ספר חשבון הנפש שלנו עצמנו, וזה יקרב אותנו עוד יותר לבורא עולם אמן ואמן.

הקשר בין רבי עקיבא לקרח – רבי עקיבא בתחילת דרכו שצחקו עליו

אחד, רק קרח נפל כי חיפש כבוד והיה בעל מחלוקת, ואילו רבי עקיבא ורבי אליעזר בן עזריה היו שונים ממנו בזה.

שרבי עקיבא מתחילת צמיחתו היה משפיל עצמו עד עפר והיה ללעג ולקלס, כשהלך ללמוד תורה בגן ילדים, והלך עם חמור עם גינה שצמחה על גב החמור בכדי שיושפל עד עפר וכבר לא יזיז לו לעג האנשים, וגם לאנשים נמאס ללעוג לו.

וכפי שאמר רבי עקיבא עצמו **באבות דרבי נתן** פרק כ"ב אם ניבל אדם את עצמו בדברי תורה סופו להתגדל בהם, ואם גידל אדם את עצמו בדברי תורה סופו להתנבל כמו נבלה שאין אדם יכול לעמוד בריחה.

וזה שימש למוסר השכל עצום לבני אדם, ראו אם קרח היה חונק את יצר הכבוד בתחילה בסופו היה גודל ומצליח, כמו רבי עקיבא שהתנבל תחילה וגדל מאוד בסופו, ולהיפך קרח שיצר הכבוד בעבע בו סופו נפל לשאול תחתית רח"ל.

וכן רבי אליעזר בן עזריה **מרמז לכולם במה טעה קרח**, וזה מוסר השכל להיזהר ממחלוקת כמו מאש, שהרי כתוב בגמרא **בבבא** כ"ז כשהעבירו את רבן גמליאל הנשיא מנשיאותו לא שמו את רבי יהושע תחתיו כי הוא היה הגורם והסיבה לכך שהעבירו את רבן גמליאל מתפקידו.

וזה יכל לגרום לעז ורכילות שכל מה שחלק רבי יהושע עם רבן גמליאל היה דווקא בכדי לקבל את התפקיד הנשיאותי, ולכן לקחו אדם שבוודאי לא היה קשור למחלוקת וכך התמנה רבי אליעזר בן עזריה שהיה בן 18 כנשיא.

ולפי זה טוען **התפארת יונתן**, קרח שחלק על משה שרצה להחליפו תפקיד, טעה ועשה שטות, **שהרי בגלל שהוא יצר את המחלוקת**, אם כן אפילו אם אכן קרח היה מצליח והיו מעבירים את משה ואהרן מתפקידם, **הוא קרח לא היה מקבל את התפקיד תחתם אלא זה היה עובר לאדם זר**, כמו במקרה של רבי אליעזר בן עזריה, ולכן **קרח לקח מקח רע לעצמו, שטות בלי רווח.**

כתב החתם סופר שלמרות שלקרח היה יחוס משולש מעל 3 דורות של צדיקים, בכל זאת קרס ונפל, וכל זה כי קיבל **שם של אדם רשע**, שקרח היה **אחד מאלופי עשו**, וכפי שהגמרא יומא ל"ח אומרת שלא לקרוא לאדם בשם של רשע.

והנה בתוספות בב"ב ק"ג ושבת ק"ג דנו מי זה אביו של רבי יהושע בן קרחה?? ותוספות בשם ר"י אומר שזה **רבי עקיבא**, שאמר בן עזאי על רבי עקיבא **"כל חכמי ישראל דומים לפני כקליפת השום חוץ מן הקרח"**.

ורבינו תם מקשה, שלמרות שבן עזאי התבטא כך בבדיחות על רבי עקיבא, אבל חס ושלום שכך יישאר שמו, וחלילה שנשתמש בכינוי גנאי זה לרבי עקיבא, שהרי **קרחות** זה **גנאי** כמו **"עלה קרח"** שהנערים צחקו ולעגו לאלישע ונענשו על כך, **וגם** במדרש **בראשית** רבה אומר שדברי בן עזאי חוץ מן הקרח, כוונתו **לרבי אליעזר בן עזריה**, לכן כתב **רבינו תם** שהיה זה שם אדם כמו קרח.

ולכאורה איך יתרחץ ר"י את שאלת ר"ת העוצמתית, וכי הגמרא תשתמש בקביעות בשם גנאי לרבי עקיבא???

ונראה לחדש שאולי **כינוי זה ניתן לרבי עקיבא על שם קרח**, וכפי שמסיים התוספות שהיה אדם שהיה קרוי קרח כמו קרח מהפרשה, **וכן** צריך לבאר במדרש **רבה** שביאר שזה רבי אליעזר בן עזריה, שהשאירו כינוי זה על שם **קרח מפרשתנו**, ולא חלילה **כגנאי שהיה קרח בלי שער**.

אבל גם לפי זה עדיין יש להקשות הרי זה שם של רשע?? **והרי** החתם סופר כתב שזה גרם לנפילתו של קרח מפרשתנו?? **והיאך** יתנו שם כזה לגדולי ישראל, בפרט שאין זה שם האמת???

וייתכן שדווקא כינוי זה ניתן להם ללמד אותנו **שהם פעלו וגדלו כפי שקרח הצדיק יכול היה לצמוח**, כי **קרח באמת היה גדול בתורה ומגדולי הדור ובעל רוח הקודש**, מלבד מה שהיה עשיר כקרח והיו אצלו תורה וגדולה במקום

ונראה לי, שאכן היות ומתו מקטירי הקטורת אין כאן פגיעה ישירה (חוץ מפגיעה במשפחה ובידידים), ואכן זה לא משתווה לפגיעה ברבן גמליאל החי, ובפרט שאהרן לא פגע באף אחד אפילו לא ענה להם מילה, ורק פגעו בו למרות כל האזהרות.

ומכל מקום חשוב היה הדבר, כי יש כאן לימוד לדורות לעם ישראל בכל דור ודור כמה להיות רגישים לרגשות הזולת, וכמה יש להתרחק ממחלוקת הפוגעת בשני הצדדים, עד כדי כך שזה כבר היה סיבה לתת לאלעזר תפקיד במקום אהרן.

ולכן יתכן גם שזו הסיבה שכינו את רבי עקיבא ורבי אליעזר בן עזריה "קרח", בעבור המסר העצום הטמון בזה לדורות וכפי שכתבתי קודם, למרות שאין ברבי עקיבא וברבי אלעזר בן עזריה שום פגם וחסרון חלילה.

ללמדנו עד כמה עלינו להקפיד על רגישות הזולת, למרות שהוא לא בסדר והכל באשמתו, אנחנו נשתדל להיות בסדר ועם דרך ארץ לתפארת לדורות הבאים, ומזה נקיש כמה עלינו להקפיד על כבוד המשפחה שלנו החיה אתנו, שלא נעשה מעשים העלולים לפגוע בהם קשות וליצור נזק בלתי הפיך לדורות, לכן תתרחק מכל רע מכל טומאה ושמור עיניך ומחשבותיך וכ"ש מעשיך, כי הרוע צף ביום מן הימים למרות שאתה היית בטוח ששום דבר לא יתגלה, והפגיעה בך ובמשפחתך עלולה להיות קטלנית והרסנית לדורי דורות.

אז אנא חוס נא עליך אדם יקר, חוס נא על משפחתך, שמור על כבודך ועל כבוד משפחתך, שמירה אמיתית מהשורש ולא הסתרה וחיי שקר, ובעזרת השם תראה ישועת השם כהרף עין, אתה לא תאמין לניסים שיסובבו אותך אמן ואמן, כי החס עליו ועל אחרים יחוסו עליו מהשמים, ולפום צערא אגרא, בהצלחה רבה.

רבי עקיבא בוכה וצוחק – ללמוד את החילוק וההבדלים במצבים

בפרשתנו ב"והשם יסלח לה", האם שם לא שייך שיצטערו ויזדעזעו המצטערים??

ובדוחק אפשר לפרש שהתכוון שעל רעיון זה שבכה רבי עקיבא פעמיים יש לכל המצטערים לבכות, אבל עדיין עדיף היה לכתוב ועל אלו או לכתוב שכל הדווים והמצטערים גם יבכו כרבי עקיבא בלי להדגיש "ועל זה", כי כך יש במשמעותו שרק על זה המקרה השני ולא על הראשון.

והנה ראינו בגמרא שכמה פעמים חבריו של רבי עקיבא, בכו ואילו רבי עקיבא צחק **מנות כ"ד**, ולמה?? כי הוא תמיד ראה בתוך הרעה את דבר הטובה שיש בו או את צד של תקוה הנראה מתוך הצער ולכן הוא צחק.

ולכן איסי בן יהודה אמר, שאם אפילו רבי עקיבא שצחק כאשר תנאים אחרים בוכים בכל זאת כאן הוא בכה, ודאי שכל התנאים שבכו במצבים שהוא צחק בוודאי ובוודאי שהם צריכים לבכות כאן.

אבל אצלנו באשה שנדרה נזירות, היות ועדיין יש בזה צד טוב, והוא שאפילו שהאישה חשבה שהיא עושה עבירה, וגם עשתה מעשה, בכל אופן הקב"ה ברחמיו סלח לה וכיפר לה!!! לכן כאן לא מחויב שכולם יבכו כרבי עקיבא, כי יש אולי תנאים שישמחו כאן בראותם את גדלות הסליחה ורחמי הקדוש ברוך הוא.

ויק במקרה של אכילת ספק חלב, שם אכן טוען איסי בן יהודה שכולם יבכו בלי יוצא מהכלל, כי אין שם שום צד חיובי, כי שם האוכל חייב אפילו על הספק שחטא להביא קרבן, ומלבד זאת אם בהמשך יתברר שאכן בוודאות הוא אכל חלב אז הוא יהיה חייב להביא קרבן נוסף - לחטאת, כי לא מספיק ומה שהביא קודם קרבן אשם על הספק!!!

וקצת ראייה לזה יש לי מדברי המאירי, שכתב מדוע ה' אמר למשה אחרי שנשרפו 250 מקטירי הקטורת שיאמר לאלעזר בן אהרן הכהן שיקח את המחטות ויטפל בהם, מדוע לא אהרן יקח ויטפל, למה דווקא בנו?!

וענה המאירי על פי המקרה שהיה עם רבן גמליאל שלא נבחר תחתיו רבי יהושע בכדי לא לפגוע עוד יותר ברבן גמליאל שבגללו ירד והוא יורש את מקומו, לכן כאן גם יש מידת דרך ארץ לא לפגוע, ולא מתאים שאהרן יטפל בכישלון מקטירי הקטורת שרבו עמו, אלא בנו אלעזר טיפל בעניין.

והקשה האמרי אמת, וכי מה דמיון בין זה לרבן גמליאל, הרי לא מינו את רבי יהושע כי רבן גמליאל היה חי והיה נפגע, אבל כאן קרח ומקטירי הקטורת מתו, אז מה שייך כאן דרך ארץ שלא לפגוע??

ללמדנו עד כמה עלינו להקפיד על רגישות הזולת, למרות שהוא לא בסדר והכל באשמתו, אנחנו נשתדל להיות בסדר ועם דרך ארץ לתפארת לדורות הבאים, ומזה נקיש כמה עלינו להקפיד על כבוד המשפחה שלנו החיה אתנו, שלא נעשה מעשים העלולים לפגוע בהם קשות וליצור נזק בלתי הפיך לדורות, לכן תתרחק מכל רע מכל טומאה ושמור עיניך ומחשבותיך וכ"ש מעשיך, כי הרוע צף ביום מן הימים למרות שאתה היית בטוח ששום דבר לא יתגלה, והפגיעה בך ובמשפחתך עלולה להיות קטלנית והרסנית לדורי דורות.

אז אנא חוס נא עליך אדם יקר, חוס נא על משפחתך, שמור על כבודך ועל כבוד משפחתך, שמירה אמיתית מהשורש ולא הסתרה וחיי שקר, ובעזרת השם תראה ישועת השם כהרף עין, אתה לא תאמין לניסים שיסובבו אותך אמן ואמן, כי החס עליו ועל אחרים יחוסו עליו מהשמים, ולפום צערא אגרא, בהצלחה רבה.

הגמרא קידושין פ"א ע"ב מסבירה את הפסוק "וה' יסלח לה" – במדבר ל' ו', שמדובר באשה שנדרה שתהיה נזירה, ושמע בעלה והפר לה, והיא לא ידעה שהפר לה בעלה, ובכל זאת היא שתתה יין ונטמאה למתים, ולכן כתוב "וה' יסלח לה" שצריכה כפרה.

וממשיכה הגמרא **שרבי עקיבא** כשהיה מגיע לפסוק זה הוא היה **בוכה**, שדימה זאת לאחד שהתכוון לאכול בשר חזיר ועלה בידו בשר טלה שגם צריך סליחה וכפרה, אז כל שכן מי שהתכוון לאכול בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר - על אחת כמה וכמה!!!

מביאה הגמרא דוגמא נוספת ויקרא ה' "ולא ידע ואשם ונשא עונו", שגם בזה רבי עקיבא היה בוכה שכשהגיע לפסוק זה, כי מה מי שהתכוון לאכול שומן כשר ואכל, ואחר כך התברר לו שיש ספק כי ייתכן ואכל חלב האסור שחייבים עליו כרת, אמרה תורה: "ולא ידע ואשם ונשא עונו", שחייב להביא קרבן אשם על הספק, כל שכן מי שהתכוון לאכול חלב ועלה בידו חלב - על אחת כמה וכמה שנשא עונו!!!

ואיסי בן יהודה מוסיף: "על דבר זה ידו כל הדווים", דהיינו שכל המצטערים יצטערו מזה, שילמדו מזה מוסר עד כמה אפשר וצריכים להזדעזע מעומק הדין.

וצריך להבין, א. מה כוונת איסי בן יהודה, וכי רק המצטערים והרגישים לצער צריכים להזדעזע, וכי שאר העם אינם צריכים להזדעזע???

ב. למה רק על המקרה השני לגבי אכילת חלב כתוב את מאמרו של איסי בן יהודה?? וכי לגבי בכיית רבי עקיבא

ואולי לפי דברינו תתורץ קושיית המהרש"א שהקשה מפני מה דרש רבי עקיבא דרשתו זאת רק בפעם השלישית הכתובה בפרשה "וה' יסלח לה"?? למה לא דרש זאת בפסוקים הראשונים (ו') "ואם הניא אביה אותה וגו' וה' יסלח לה", וכן (ט') "ואם ביום שמע אישה וגו' וה' יסלח לה", למה דרש דרשה זו רק בפעם השלישית??

אבל זכור נזכור, שכל מה שרבי עקיבא צחק ונתן נחמה ותקווה, זה רק לעניין צער החורבן והאבלות על ירושלים, ולא על חיזוקים, אלא על חיזוקים שיש להתעורר מהמוסר שטמון בתורה, בזה חייבים לבכות ולהתעורר חזק בכדי לא לעשות עברות חלילה וחס!!! ורבי עקיבא מלמד אותנו שכן עדיף לבכות ולהתחזק ומאשר לשמוח, ואולי נשמח שיש לנו אבא אוהב שסולח לנו ומכפר לנו גם במצב חמור כזה, ומיד נבכה עוד יותר חזק, למה?? למה?? למה?? לצער את אבא שכל כך אוהב אתנו!!!

דרך אגב חשוב לדעת, שחיזוק מתוך דבר תורה יש לזה חוזק, וזה חודר עמוק יותר לתודעה, ומתוך כך הוא זוכרהו ומתחזק יותר, כמו שאמרו הנפרד מחברו לא יפרד אלא מתוך דבר הלכה, כי מתוך כך הוא זוכרהו.

"אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל לפני מי אתם מיטהרים ומי מטהר אתכם"

מקווה, אבל בא העמק דבר והפך קערה על פיה, שרבי עקיבא טוען **אדרבא** יש כאן דרישה גם מאתנו להתאמץ ולטהר את עצמנו עוד קודם שבורא עולם מנקה אותנו, וזה "אשריכם ישראל", שאם ננקה את עצמינו קודם אזי "אשריכם ישראל", שאתם לא מפילים את כל העבודה על ריבוננו של עולם, אלא אשרינו שאנחנו עושים את כל שביכולתנו לנקות את עצמנו.

ישמתי לב שבלשונו הקדוש של העמק שאלה כתב "ונטהר את עצמנו לה' ולקבל על עצמנו לעבוד את ה' מכאן ולהבא", כי להתעסק בזהמה ובחטאים, לא כדאי!!! כי זה מייאש!!! ואולי גם תוך כדי התעסקות בניקיון החטא היצר יטעים לנו את טעמו של החטא וייפה לנו את החטא כדי שנחזור וניכשל בו.

לכן "נקבל מכאן ולהבא" ונעזוב את העבר, וכפי ששמעתי אומרים "סור מרע" תעזוב מלהתעסק ברע אלא "ועשה טוב" תתמקד בעשיית מצוות ומעשים טובים להבא.

ואולי זה כוונת רבי עקיבא, שאנחנו נקבל על עצמנו ונדאג לעתיד טהור, וה' ידאג לנקות לנו ולטהר אותנו מהעבר, וממילא נכוון בשירת "אמר רבי עקיבא" א. שעלינו לנקות את עצמנו לפני שבורא עולם ינקה אותנו. ב. שאנחנו משבחים את בורא עולם שמנקה לנו את העבר הטמא שלנו כמו מקווה שמטהר את הטמאים מטומאה שהייתה בהם.

כפרשת אחרי על עבודת יום הכיפורים כתוב "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו".

והנה העמק דבר טוען שלכאורה יש כפילות מילים בפסוק והמילים "לפני ה' תטהרו" מיותרים, שהרי כבר כתוב "לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה'???"

לכן דרש ואמר רבי עקיבא בגמרא יומא ה' "אשריכם ישראל, לפני מי אתם מיטהרים ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים", וכוונת ר"ע שבפסוק הזה כתוב 2 דברים, א. לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה', ב. לפני ה' תטהרו, ורבי עקיבא מסביר לנו שלמרות שבורא עולם מכפר לנו ומטהר אותנו בסוף היום והשעיר המשתלח מכפר מיד, מכל מקום יש מצווה - "לפני ה' תטהרו", שעוד לפני טהרת ה' אנחנו נקדים ונטהר את עצמנו לה' ולקבל על עצמנו לעבוד את ה' מכאן ולהבא בטהרה, ולא נפיל את כל העבודה רק על בורא עולם.

ופירוש זה של העמק דבר, הוא בדיוק הפוך ממה שחשבתי כל השנים כששרתי יחד עם הקהל בדבקות "אמר רבי עקיבא" כי חשבתי שמטרת רבי עקיבא לשבח את עם ישראל שזכינו במתנה מבורא עולם שמטהר אותנו כמו

מה מקווה מטהר את הטמאים - המשך

ויצליח לצאת בזהירות מהבוץ ולהיזהר כמה שפחות להתלכלך בדרך יציאתו החוצה.

ועוד סיבה למה אין תועלת בכפרת יום כיפור למי שלא חוזר בתשובה, כי אם ניקו אותם מעבירות בלי שחזרו בתשובה, אז יהיה להם תופעה כמו לרוב האנשים שעושים דיאטה, שברגע שהדיאטה קורסת הם מחזרים בריבית דריבית את כל מה שירדו במשקל, ועוד מוסיפים תשובת המשקל עוד עודפי קילו נוספים כפיצוי לגוף שחסר וירד במשקל, עד שאמרו "דיאטה בסוף משמינה", וזה "ירידה לצורך עליה"!!!

כך היצר הרע וטבע האדם כשלא חזר בתשובה עוד יפצה את עצמו להחזיר את כל הטומאה שנמחקה ממנו ועוד יוסיף לו לעלות במשקל של העבירות.

אומנם בעל הכתב סופר פירש "מה מקווה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל", שכמו שהרוצה להיטהר במקווה, חייב להיזהר שלא ימצא עליו דבר חוצץ, כך יוה"כ אינו מכפר כי אם לשבים, שהעבירות הם מחיצה בין האדם ובין הקב"ה, ולכן חייבים קודם לחזור בתשובה שלא יהיה עליו חציצה, ורק אז יכפר עליו יום הכיפורים.

וגם אם נטען כרבי הקדוש שיום כיפור מכפר אפילו על מי שלא חזר בתשובה, אבל בכל זאת לא יהיה כמעט תועלת למי שלא חזר בתשובה ולא טיהר את עצמו בעבודה עצמית, כי זה כמו מי שנמצא וחי בבוץ גם אם ינקו אותו ויחליפו לו בגדים אין בזה תועלת כי הוא חי בבוץ ומיד הוא יתלכלך מחדש, ורק בפעמים נדירות ממש אם יטעם את הטעם הטוב של הניקיון והבגדים הנקיים אולי ירצה

ולכן מברכים "שהיינו" בליל יום כיפור, כיון שאין ערך ושיעור לשמחה שצריכים לשמוח ביום הזה, כי יום הכיפורים מכפר ומטהר אותנו מעוונותינו ומסיר מאתנו את טמטום הלב מכל הימים שעברו, וביום זה אנחנו מרגישים טהרה ואנחנו מקבלים חשק עז להתעלות לעולם.

אבל מי שפועל כדרישת רבי עקיבא יזכה לשני דברים, וכפי שכתב בספר "זכרון מאיר" שיזכה גם ל"יכפר" וגם ל"יטהר", שהקב"ה ברוב רחמיו מלבד מה שביום כיפור הוא מכפר לנו על החטאים, הוא גם מסיר את הטומאה ואת הטמטום שהחטא השפיע על האדם.

נסיים באמירת הגאון רבי ישראל מסלנט: כמה גדולים רחמיו של הקב"ה עלינו, שגם אילו קיבלנו את יום הכיפורים רק פעם אחת בשבעים שנה למחול לנו על כל עוונותינו, היה זה אושר גדול וחסד עצום ודיינו, על אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכופלת למקום עלינו, שניתנה לנו הזדמנות נפלאה ומיוחדת זו בכל שנה ושנה, ונכיר בחסד ה' עלינו ונודה לה' המלא רחמים, וכאמור כל שנה ושנה נטהר את עצמינו מחדש כהכנה למקווה ישראל ה' שמטהר אותנו אמן ואמן.

משה רבינו משתתף בשיעור של רבי עקיבא

ובכוח הרעב הרוחני הזה – קנאת סופרים תרבה חוכמה משה רבינו התאמץ לחדש חידושי תורה ולגלות את התורה שבעל פה, ובכך התגבר על הרעב הגופני, ואכן בסוף ה-40 יום כבר ידע את כל התורה כולה ובוודאי הבין את כל תלמודו של רבי עקיבא, וכן כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, ולכן נאמר "חזור לאחוריד" כי בהמשך קדימה דהיינו בסוף ה-40 יום, משה כבר ידע והבין הכל מכלל כל.

וייתכן עוד להוסיף, שאפילו אם למשה לא היה למעלה בשמים רעב גשמי, מכל מקום ברגע שבכוונה הרעיבו הקב"ה לתורה שבעל פה ולחידושי תורה על ידי קנאת סופרים ברבי עקיבא, ורעב עצום זה גרם למשה תשוקה אדירה לתורה שגם אם הוא היה נמצא בארץ הוא לא היה מפסיק רגע מהלימוד המתוק, ו-40 יום ו-40 לילה הוא היה מרותק לתורה, ולא היה לו לאכול ולשתות - התמדה מושלמת, כי זוהי המתקנות שיש בתורה שבעל פה ובחידושי תורה שתלמיד ותיק עתיד לחדש שרצה משה להנחיל לנו, ולכן כשחזר ובא לפני הקב"ה ואמר לפניו: יש לך אדם כזה רבי עקיבא ואתה נותן תורה עיניי??? אמר לו הקב"ה: שתוק!!! כך עלה במחשבה לפני!!! כי כל אי הבנת משה הייתה בתחילת ה-40 יום, אבל בסוף ה-40 יום כאשר משה רבינו התאמץ הגיע להכלל מכלל כל - לשלמות התורה, הוא כבר עלה במעלתו בידיעת התורה על רבי עקיבא.

חידוש עצום נפלא ביותר התחדש לי בחצות ליל פורים, שהגמרא מנחות כ"ט אומרת "שבשעה שעלה משה למרום, מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות, אמר לפניו: רבש"ע, מי מעכב על ידך – מה הצורך בזה??? אמר לו: אדם אחד יש שעתידי להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו, שעתידי לדרוש על כל קוף וקוף תילין תילין של הלכות, אמר לפניו: רבש"ע, הראהו לי, אמר לו: חזור לאחוריד, הלך וישב בסוף שמונה שורות, ולא היה יודע מה הן אומרים, תשש כחו; כיון שהגיע לדבר אחד, אמרו לו תלמידי ר"ע: רבי, מנין לך??? אמר להם: הלכה למשה מסיני היא, ונתיישבה דעתו – של משה רבינו".

והדברים קשים ממש, א. הרי משה חידש אפילו כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, אז איך לא הבין את דברי רבי עקיבא??? ב. למה כתוב "חזור לאחוריד" הרי אם הקב"ה העביר אותו בזמן קדימה לתקופת רבי עקיבא שהיה אחרי 1500 שנה לערך, למה כתוב "חזור לאחוריד"!!! "עבור קדימה" היה אמור להיכתב??? אלא ייתכן שכשעלה משה רבינו למרום בתחילת ה-40 יום, הקב"ה רצה להרעיב את משה רבינו ברעב רוחני על ידי שיקנא ויכאב לו מכך שאינו מבין מהלימוד של רבי עקיבא, ולכן מצא את הקדוש ברוך דווקא כביכול יושב ועוסק בכתרי אותיות.

ומסופר על האדמו"ר הרא"מ מגור, שתיקן שבכל "בתי החסידים" יקפידו על תפילה בזמנה, ובא לפניו אחד מעובדי ה' המופלגים בגור בכאב וטען לפניו רבינו, מה אעשה עם כל השעות של ההכנות בקדושה שעשיתי לפני התפילה עכשיו בגלל התקנה יפחת זמן מההכנות??? שמח האדמו"ר ואמר בהתלהבות סוף סוף יש צדיק שכואב לו הפסד ההכנות, סוף סוף יש מי שמרגיש רעב רוחני, ולכן תיקן הפסקה ללימוד בין שחרית לקריאת התורה.

וכדאי מאוד להשתדל בכל צורה ליצור לעצמו ולילדיו ולתלמידיו רעב רוחני, על ידי קנאת סופרים ודוגמא אישית, ולחיות בסביבה טובה ורוחנית גבוהה כך שמרכז החיים יהיה הרוחניות ולא הגשמיות, שחלילה לא נגיע למצב של כיווי מנועים חלילה, אלא שאש קודש ושלבת קדושה תיקד בכל מהותנו ונחיה בעליה מתמדת אמן ואמן.

משה רבינו שואל מה שכרו של רבי עקיבא??? והתשובה המדהימה שקיבל!!!

מובן, שהרי משה לא שאל מה אחריתו של רבי עקיבא, אלא מה שכרו, וכי זהו מתן שכר של תורה??

וייתכן שעיקר טענתו של משה רבינו, לא על עצם הביזיון של הצדיק רבי עקיבא, אלא על זה שהקב"ה קורא לזה שכר??? ב. מדוע אכן רבי עקיבא נתבזה עד כדי כך??? ג. איך כל המראה הקשה של ביזוי רבי עקיבא גרם והוסיף למשה קנאת סופרים ורעב וצימאון רוחני ללמוד את התורה שבעל פה ולחדש בה כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, וכפי שהרחבנו קודם??

והנה הגמרא ברכות ס"א אומרת שרבי עקיבא כל ימיו השתוקק לקיים את "ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך" אפילו הוא נוטל את נפשך, ושמח כשהרגו אותו, שסוף סוף זכה והגיע לכך, ואכן אם היו שואלים את רבי עקיבא היית מסכים גם שיבזו אותך עד כדי כך שאת

הגמרא ברכות ז' אומרת שמשה רבינו שאל את הריבוננו של עולם מפני מה יש צדיק וטוב לו ויש צדיק ורע לו? וכן למה יש רשע וטוב לו ויש רשע ורע לו??

וייתכן ויש לזה קשר למאמר בגמרא במנחות שם שהראה הקב"ה למשה את רבי עקיבא שדורש בתורה, ומשה לא הבין כלום מהשיעור, לאחר מכן אמר משה: ריבוננו של עולם, ראיתי תורתו, הראני שכרו. אמר לו: חזור [לאחוריד], חזר לאחוריו, ראה ששוקלים בשרו של רבי עקיבא במקולין באטליז, אמר לפניו: רבש"ע, זו תורה וזו שכרה??? א"ל: שתוק!!! כך עלה במחשבה לפני.

והרבה יש לתמוה כאן, א. שמשה ביקש לראות את שכרו של רבי עקיבא, והקב"ה הראה לו את בשרו של רבי עקיבא נמכר באטליז בביזיון מחפיר אחרי שנרצח באכזריות, ולא

בשרך יתלו יחד עם בשר הבהמות באטליון בביזיון נורא??
בוודאי היה רבי עקיבא צועק משתוקק אני לזה, כי כל
כולו מסירות נפש למען שמו הגדול של בורא עולם.

נזה מה שאמר הקב"ה למשה, "זה שכרו", כן!!! זה השכר
שרבי עקיבא עצמו השתוקק כל ימיו, וזכה שהתקיים בו
רצונו למסור את הנפש באופן הכי קשה, זה רצונו ושכרו
של רבי עקיבא הקדוש, זה השכר שרצה הקדוש הצדיק רבי
עקיבא, לכן שתוקק!!! כי אין מילים לתאר זאת, איך ילוד
אישה מסוגל להגיע להישגים ותעצומות נפש בלתי נתפסים
במוח האנושי, לראות בביזיון העצום "שכר", לא שכר
ללכת לגן עדן אחרי שנרצח באכזריות על קידוש ה', אלא
להמשיך לסבול בביזיון עצום, זה שכרו, זר לא יבין.

נזה הראה ה' למשה בתחילת ה40 יום, שידע לאיזה
דבקות ואהבת ה' יתברך אפשר להגיע מכוח לימוד התורה
שבעל פה, שכוח החידושי תורה מבעירה אש יוקדת
הטמונה בתורה שבעל פה, והאש הבוררת שבחידושי תורה
מבעירה את לב האדם לאהבת ה' העומד מאחורי העוצמה
וחכמת התורה הקדושה.

נזה השכר שביקש רבי עקיבא, שתלמידיו יבינו את זאת,
שיבינו לאיזו עוצמה של אהבת הבורא אפשר להגיע מתוך
שמחת התורה וחידושיה, ומזה גם הם יגיעו לאהבה עזה
לבורא יתברך, ואם תלמידיו יגיעו לידי כך אין לרבי עקיבא
שום צורך בשום גן עדן, כי כל כולו לבורא עולם ולחינוך
תלמידיו, הלוואי ונזכה להיות מתלמידי רבי עקיבא, אשרי
עין ראתה פניו.

אגב ברמ"ע מפאנו ובילקוט ראובני כתוב שרבי עקיבא
היה ניצוץ מנשמת זמרי בן סלוא נשיא שבט שמעון שהוכה
על דבר המדיינית, והוא ניצוץ של נשמת שכם בן חמור, וכן
ה24 אלף אנשי שכם התגלגלו ב24 אלף משבט שמעון והם
התגלגלו ב24 אלף תלמידי רבי עקיבא, ולפי זה מובן מדוע
רבי עקיבא השתוקק כל ימיו למות על קידוש השם, כי זה
היה שכרו שהשלים תיקונו שסוף סוף מת בקידוש ה'
מתוך מצווה ודבקות בבורא עולם, וזה גם ממתק סיבת
התעכבות יעקב בשכם שנה וחצי, בזמן שהיה עליו חובה
למהר לבוא לבקר את אביו ואת אמו קודם פטירתה, כי
מחמת עיכוב זה יצא מזה רבי עקיבא.

יהי רצון שישים חלקנו בתורתו ונחדש חידושי תורה, ונזכה לאש תבערת ואהבה עזה לבורא עולם בהשתוקקות הנפש
לאין עוד מלבדו, ושנזכה לעבוד אך ורק לשם שמים, וכפי שאמר האדמו"ר השפת אמת מגור זצ"ל בשם סבו הגדול בעל
החידושי הרי"ם זצ"ל, שהפסוק "ויקחו לי תרומה – לי לשמיי" בא ללמדנו, שצריך לשם שמים מושלם אפילו לא למטרת
קודש של "ושכנתי בתוכם", כי ה"ושכנתי בתוכם" היא תוצאה ולא מטרה, וברגע שנשאף ונתפלל ונשתדל בכל כוחנו
לפעול לשם שמים מושלם, האחוזים של הלשם שמים יהיו גבוהים מאוד אמן ואמן.

למה השתוקק רבי עקיבא כל ימיו – ואהבת את ה' בכל נפשך

להצטער כשלא זכינו לקיים זאת, כך גם זה המפתח לקיום
המושלם של "ואהבת את ה' אלוך בכל לבבך", שכל
חינוך נצטער למה אנחנו לא אוהבים כראוי את בורא עולם,
ומתי נזכה לקיים מצווה זו בשלימות, וכגודל ההשקעה כך
גודל ההשגות!!!

כמו שיש שיר באידיש "אוכל אנחנו אוכלים, לשתות
אנחנו שותים – אבל מה נעשה שהתפילה יבשה", ואם
אדם אכן יצטער כל ימיו למה התפילה יבשה, ובאמת
יצטער מעומק הלב, למה??? למה??? איפה האש איפה
ההתלהבות והריתחה?????

אזי בבת אחת זה ייפתח, ופתאום באמצע תפילה יבשה
תוך כדי כוונת הלב והתאמצות לקבל אש וריתחה, פתאום
ייפתחו שערי תפילה ואש התפילה תעלה מעלה מעלה!!!
וכל עוד שזה לא קורה עלינו לבכות ולהצטער. ודעו לכם
שבכי על תפילה יבשה, זה גם נכלל ב"לב נשבר ונבזה
אלוקים לא תבזה".

וכמובן, נלמד מהיצר הרע איך לאהוב, כי בדרך כלל מי שלא אוהב דברים שבקדושה, פתאום בגשמיות יש לו רגש חם
ביותר, הוא מדקדק שהגשמיות תהיה מושלמת, ושהמוזיקה תהא איכותית עד לנימים הדקים ביותר של השמיעה, או
שהאוכל יהיה לטעמו האישי וכו', או שהטכנולוגיה שלו תהיה מושלמת, הקיצור כל אחד בתאוותיו הוא, וכל שכן אהבתו
לדברים אסורים שבהם בוער בו אש ושללהבת, אז את אהבתו זו של היצר הרע תיקח לעצמך ותלמד שאתה כן מסוגל לאהוב
את בורא עולם, אתה כן יכול להיות אש בתפילה, רק אתה לא מעוניין!!! על כן ועל כך מצווה אותנו התורה "ואהבת" בני
היקר תאהב את אבא יקר, אתה מסוגל!!!

האם בכל ימיו השתוקק רבי עקיבא לקיים את – "ואהבת את ה' בכל נפשך"??

נשאלת השאלה וכי כל ימיו הצטער?? הרי עד גיל 40 שנה
רבי עקיבא היה עם הארץ ושונא תלמידי חכמים עד כדי
כך שאמר מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור?? אז איך
אמר ר"ע שכל ימיו היה משתוקק למסור נפשו למען ה'??

רבי עקיבא בעת שהרומאים הרשעים סרקו את בשרו
באכזריות שמח מאוד ואמר לתלמידיו "כל ימי הייתי
מצטער" מתי אזכה לקיים את הפסוק "ואהבת את ה'
אלוהיך בכל נפשך"!!!

וְטָהַר לְבָבוֹ - לַג בַּעוֹמֵר

"הופכת את המציאות" משנאה ה' לאהבת ה', כאילו אלו היו שאיפותיו גם בימי רשעותו!! וזה ממש מדהים!!
שהמציאות משתנית למפרע מרוע לטוב ולשלימות!!!
אז קדימה יהודים יקרים!! עכשו ומיד נתקן את עצמנו בשלימות ומתוך אהבה, כך לא ניבהל מהשנים ששרפנו לעבירות ולחטאים, אנחנו מסוגלים לא רק לנקות אותם אלא גם להפוך את המציאות שלהם לטובה!!!

אלא ייתכן שאת החיים שלו הוא החשיב רק ממתי שגילה את האור, רק מזמן שחזר בתשובה והתחזק רק אז הוא התחיל לחיות באמת!!! ואילו 40 שנות חייו הראשונים הוא החשיב אותם כמוות!!! או שנפרש שמאחר ורבי עקיבא חזר בתשובה מאהבה, ממילא זה כאילו כל חייו רצה למסור נפש באהבת ה', שכשם שתשובה מאהבה "הופכת את התוצאה" מפשעים לזכויות, כך היא גם

"נכדו של רשב"י – החוט המשולש לא במהרה ינתק"

חכה, וככה עברו הימים, אבל הנכד לא נרגע הוא בעקשנות כל יום ממשיך לבכות, רוצה לחזור לשכונה ולחברים.

יום אחד החליט הרב המלמד, לשנות כיוון. והוא אמר לו: תגיד לי, לא נמאס לך לבכות רוצה הביתה! רוצה לחזור לשכונה! הרי כאן יש לך כבוד עצום!! יש לך בגד זהב של גדולי ישראל!! ורבי הגדול הכתיר אותך בתואר רב, נו עם כאלו תארים וכבוד כזה, לזרוק הכל ולחזור לשכונה לחטאים?? ואותו נכד נשבע, זה הוא, די!! סיימתי, אני נשאר בישיבה לעולם, ויותר לא ביקש לחזור לרחוב.

וככה גדל בתורה והפך לרבי יוסי בן רבי אלעזר בן רשב"י, והחזיר עטרת אבותיו הקדושים למשפחתו. יום אחד עבר ללמוד בישיבה של רבי הקדוש, שמע רבי את קולו בלימוד והתרגש רבי כי זה הזכיר לו את קולו של רבי אלעזר בלימוד התורה, ואמרו לרבי, כן רבינו, זה רבי יוסי בנו של רבי אלעזר, ורבי שמח מאוד מאוד שהציל את נשמה זו.

הגמרא בבא מציעא פ"ה ע"א שפעם בא רבי הקדוש לעירו של התנא הקדוש רבי אלעזר בנו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זכותם יגן עלינו אמן.

שאל רבי: האם יש בן ונכד לרבי שמעון ובנו רבי אלעזר? ענו לו, יש, בן לרבי אלעזר, אבל השם ירחם הוא מתעסק בעבירות חמורות מאוד.

מה עשה רבי, לקח את אותו נכד, ודבר ראשון הניח עליו גלימה מזהב של רבנים גדולים ביותר, (אגב מכאן אנו למדים שלרבנים גדולים היו בגדים מפוארים ואין זה חלילה גאוה), ואמר לו מהיום אתה רב גדול, ונתן לקרוב משפחה רבי שמעון בן איסי שילמדו תורה ויחזירו למוטב. אבל אותו נכד, כל יום בכה למלמד, בבקשה אני רוצה לחזור לשכונה! קשה לי בישיבה! לא רוצה ללמוד! נשבר לי! היצר משתלט עלי! והרב היה מרגיע אותו עוד קצת

זֶה גורם לי לבכות!!! הנה ראו מה כוחו של יצר הרע!!! הנכד של המקובל האלוקי והבן הקדוש שיכולים היו לזכות את כל העולם כולו בקדושתם, הצדיקים הגדולים שסבלו שנים במערה ולמדו תורה במסירות נפש, או לנו!! מה קרה לנכד, לבן, איך נפל עד כדי כך?? שומו שמים!!!!

ולמדתי מזה שאכן כן, זו האמת הקשה!!! שאין ביטוח לאף אחד!! לאף אחד!!! היצר הרע של עריות הורס כל חלקה טובה. אבל מצד שני אפשר להציל כל אחד!!! ובאמת כל אחד!!!

ולכן קודם תחליט שמהיום אתה אדם חדש, רב!! הרב הגדול!! עם בגד זהב – או בגד של רבנים בני דורנו, כן מהיום אתה גדול הדור ממש, ולאחר מכן היצר ישגע אותך שתחזור לזבל, אבל אתה תדחה אותו: לא עכשיו, עוד קצת, עדיין לא!! ורק אחרי תקופה שתרגיש שאתה כבר חזק יותר, כאותו נכד, שצבר ימי לימוד וצבר תורה, אז תפיל חזק את היצר הרע, ותגיד לו: זהו, אני באמת רב גדול, הנה כבר תקופה אני קדוש, די!! אני לא חוזר יותר לרחוב ולזבל, אני באמת מרגיש שאני בן אדם חדש ואחר - צדיק וקדוש, וככה באמת גדלים לגדולי ישראל, כמו התנא רבי יוסי בן רבי אלעזר בן רבי שמעון בר יוחאי, זכותם תגן עלינו לנצח, ובזכותם נוכל לנצח את יצרנו ולעבוד את בוראנו באמת ובישר מתוך שמחה וטוב לבב ורוב כל מתוך שפע ברוחניות וגשמיות אמן ואמן.

ל"ג בעומר יום של שמחה, וכאן הבן שואל "וכי לשמחה זו מה זה עושה"??

לכן בפטירתו שלו עצמו, רבי שמעון בר יוחאי שמח מאוד, כי עכשיו הוא יעלה לישיבה של מעלה וילמד תורה עם רבי עקיבא רבו יחד עם כל 24 אלף חבריו שתוקנו על ידו.

ולכן ביום זה מפסיק האבל, וגם מזכירים את רבי עקיבא, למרות שיום פטירת רבי עקיבא אינו ביום זה, כי ביום זה התאחדו בשמחת התאחדות התלמידים של רבי עקיבא ורשב"י וחבריו.

והתאחדות תלמידים שכזו זו סיבה טובה לשמחה גדולה, והלוואי וזכות רבי שמעון תגן בעדנו ובעד כל יוצאי חלצנו בשפע ברכה ברוחניות ובגשמיות אמן ואמן.

רבינו החיד"א בספר מורה באצבע סימן ח' אות רכ"ג כתב שרצונו של רבי שמעון בר יוחאי היה שישמחו ביום זה, ולמרות שבהסתלקות צדיקים מתענים, שונה ל"ג בעומר כי רשב"י צווה לשמוח ביום זה, ומצוה לקיים דבריו.

ומוסיף בספר דבר יום ביומו שרשב"י היה שמח בשעת פטירתו לכן שמחים ביום זה, משא"כ ביום פטירת משה רבינו היה בצער גדול לכן מצטערים ביום זה ויש שמתענים ביום זה.

וחשבתי אולי להוסיף למה שמחים כל כך ביום ל"ג בעומר, כי רבי שמעון בר יוחאי כל כך שמח שהצליח לתקן את הלימוד תורה של 24 אלף חבריו תלמידי רבי עקיבא.

ללמדנו, עד כמה חובתנו לדאוג לחברינו באמת, לדאוג להם כשאיפת חיים, עד כדי כך שלא נפחד מהמוות אלא נשמח בו כי נרגיש שעשינו טוב ונרצה להתחבר לטוב שפעלנו, וזו האמת האמתית שאדם שמתחזק ומשתדל להתעלות והוא במצב של עליה גדולה, אין לו מה לפחד מהמוות, אדרבה הוא רגוע ושלו כי יודע שהוא במצב נקי או במצב של התנקות ועליה וזה מה שבאור עולם דורש מאתנו להתעלות ולנקות, וזה בדיוק כפי שכתוב על אשת חיל "ותשחק ליום אחרון".

וְטָהַר לְבָבוֹ - לֵג בְּעוֹמֵר

לכן דווקא בימינו שהלחצים והדאגות שיש לכל בן אדם הם רבים ועצומים, לפחות בדבר העיקרי להרגיש רגוע ושלו, "ותשחק ליום אחרון" הכל מתגמד לעומת הרוגע והשלווה הפנימית שזה מקנה, ובהילולת רבי שמעון בר יוחאי נשמח מאוד ונקבל על עצמנו שנזכה גם להגיע לדרגה כזו כמו רבי שמעון שנשמח בלי דאגה ביום פטירתו, כי נחיה בטהרה והתנקות ובעליה ובקדושה אמן ואמן.

המשך – תגלחת אצל שמעון הצדיק

למירון לעשות תגלחת – חאלאקה לפאות לילדים בני שלוש, ומי שלא מצליח להגיע למירון הוא עושה זאת בקבר שמעון הצדיק בירושלים.

והאדמו"ר אומר זה לא בגלל ששם "שמעון", אלא בגלל שבל"ג בעומר עושים חאלאקה, תגלחת של מצוה פאות לילד הרך, והיות ושמעון הצדיק נישק והתלהב מהתגלחת הקדושה של אותו נזיר דרומי לכן באים אליו שוב לשמחו בתגלחת של מצווה.

יהודי יקר מחסידי **טולנא** באשדוד אמר לי, ראיתי מה שכתבת על שמעון הצדיק שנישק את הצדיק הקדוש מהדרום כמו שמנשקים ספר תורה, כי אותו בחור הקדיש את יופיו לשמים בכדי לנצח את יצרו הרע, ואז לא רק שערך הפך לחפץ של קדושה, אלא כל כולו, כל מהותו וכל יופיו **היה קודש קדשים**, מוקדש לבורא עולם.

ואז סיפר לי בהתרגשות שזה הזכיר לו את החידוש שאמר **האדמו"ר מטולנא** זצ"ל שאנשים בל"ג בעומר נוסעים

בר יוחאי בקודש הקדשים - סוד חמישים - תרומה

20 אמות על 20 אמות, שזה ביחד 40 ועוד 10 אמות גובה הכרובים שעשה שלמה יוצא הכל ביחד 50, ואולי זה קשור לסוד 50?? **ויתכן** ששלמה המלך בחוכמתו העצומה הגיע לכך ולכן הוא הוסיף עוד שני כרובים שגובהם עשר אמות.

בקודש הקדשים סוד חמישים, לצערי לא הצלחתי לחדש מה הוא הקו הירוק ומה הקשר שלו לחדש חדשים, אבל רמז לסוד חמישים בקודש הקדשים אולי יש מקום לחדש בדרך רמז, שהרי קדש הקדשים בבית מקדש הראשון היה

צאו מהמערה

הוראה מפורשת של ה' שיתיר לו לצאת?? וכמו כן מדוע רבי שמעון היה צריך לומר את המשפט שרשעים נידונים 12 חודש בגיהנום, ולכן אנחנו אמורים לצאת הרי ממילא הוא חייב לשמוע ציווי מפורש מבורא עולם שמתיר לו כבר לצאת??

אלא נראה שצריך כביכול התערותא דלתתא בכדי שיהיה התערותא למעלה, דהיינו שה' צריך את הרצון של האדם לצאת, וגם האדם צריך את האשור של ה' לצאת, וכך ביחד הוא יכול לצאת.

ולמה? למה צריך גם רצון של האדם לצאת וגם את האישור של הקב"ה שהוא יכול לצאת?? ונראה שהיות שבמקום שניהם היו היה מקום טוב, כי בתיבה נח עסק במצווה של חסד, וכאשר הוא יצא הוא ירד במעלות הרוחניות ונהיה איש האדמה, וכך רבי שמעון ובנו במערה הוא נהיה צדיק וקדוש שאף תנא לא התקרב למעלה שלהם כי הם היו במערה ואחרים לא, לכן לצאת ממצב טוב של רוחניות צריך גם רצון של האדם לצאת ואז מגיע האישור של הקב"ה.

הגמרא בשבת אומרת שלאחר שרבי שמעון בר יוחאי היה עם בנו רבי אלעזר במערה 12 שנים בא אליהו הנביא ואמר להם שכבר מת הקיסר שביקש להורגם והתבטלו גזירותיו וממילא יצאו רבי שמעון ובנו מהמערה, וכשיצאו ראו עולם כמנהגו נוהג, שחורשים וזורעים ורבי שמעון הקפיד איך עזבו חיי עולם הבא בחיי שעה, וכל מקום שנתן בו עיניו בהקפדה מיד היה נשרף, יצאה בת קול ואמרה להם להחריב עולמי יצאתם – חיזרו למערה, ולאחר 12 חודשים אמר רבי שמעון אנחנו לא גרועים מרשעים שנענשים בגיהנום 12 חודש, מיד יצאה בת קול ואמרה צאו ממערתכם.

ומצאתי בדומה לזה הסיפור של נח בתיבה, שה' צווה אותו להיכנס לתיבה, ולקראת סוף המבול נח בדק האם כבר אפשר לצאת, ובעצם הביע את רצונו לצאת, אבל הוא לא יצא עד שהיה ציווי מיוחד מה' שאמר לו צא מן התיבה.

ונשאלת השאלה אם חייבים לקבל אישור לצאת כי היה ציווי קודם להיכנס, אם כן מדוע נח בדק האם המבול עומד להסתיים הרי ממילא אין לו רשות לצאת רק על ידי

לג בעומר

לא פלא שכל מקום שנתנו בהם עיניהם מיד היה נשרף כי הם היו מופשטים לגמרי מהגשמיות, ולא פלא שרשב"י ובנו רבי אלעזר השיגו במערה סודות התורה שאין לנו בכלל מושג עד כמה הם השיגו!!!

ולכן נתפלל ביום קדוש כזה שנוכל להפשיט מעלינו את התאוות הגשמיות, ולהתקדש באמת!!! ובעזרת ה' הקב"ה ידאג לכל צרכנו הגשמיים, העיקר שנוכל להתעלות בתורה וביראת שמים!! אמן ואמן!!!

רבי שמעון במערה בתוך בור באדמה - ככה בלי בגדים עמוק באדמה, כי את הבגדים שמרו לתפילה, אבל ככה ללמוד תורה?? בלי בגדים?? נכון אין בעיה של צניעות כי היו מכוסים בבור אבל עדיין בלי בגדים??

אבל זה מבהיל!!! הם למדו בלי שום גשמיות כי הם היו מופשטים באמת מגשמיות, כל כולם שלהבת קודש רוחניים לגמרי למרות שהיו מחוברים לאדמה יותר מכל אדם חי!!!

כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק

שמשתמשים באמירתו הזו להגן על עם ישראל, אבל בוודאי לכתחילה חייבים אנחנו באופן פרטי וגם לדאוג

רבי שמעון הקדוש אמר שהוא יכול לפטור את העולם כולו מן הדין, אבל אומרים חז"ל זה רק בשעת הדחק

וַתְּהִי לִבְנוֹ - לַג בַּעוֹמֵר

אבל מי שלא נלחם להצליח ברוחניות, ממילא באמת הוא לא מאמין בכוחו של רבי שמעון ואולי רק בדוחק יעזור לו זכות רבי שמעון. אז קדימה נלחם ביצר הרע ונברח מניסיונות, ובזכות רבי שמעון ימחק לנו עוונות ראשונים ויהיה לנו עוצמה וכוח להמשיך להילחם עד הרגע האחרון לחיות תמיד בקדושה ובטהרה.

שאנחנו וכלל עם ישראל נהיה באמת זכאים מן הדין ובלו להסתמך על רבי שמעון אלא בכוח העבודה שלנו והמלחמה שלנו.

ואחים יקרים מי שנלחם להצליח מאמין בכוחו של רבי שמעון ואכן לאחד כזה זכותו של רבי שמעון באמת ובוודאות עוזרת,

אות הקשת לא נראתה בימי

אלא נראה לתרץ שהיהודים שסבלו ברגע ששמו לב שאין קשת למרות הקושי והגזירות, מיד היהודים הבינו שכל הגזירות לא באו מתוך עונש וכעס של בורא עולם עלינו אלא הם ניסיונות ויסוריים של אהבה ושעת מבחן וניסיון של מסירות נפש.

וברגע שיהודי יודע שהקשיים זה רק ניסיון ולא עונש, זה נוטע בו עוצמה לנצח בניסיון ולא ליפול חלילה בניסיון, אז צדיקים הלילה אין קשת ואנחנו חייבים לנצח ולהתגבר על כל הקשיים והניסיונות בהצלחה אמין ואמן.

התפללתי בליל לג' בעומר שיהיה לי חידוש ומיד השם יתברך נתן לי חידוש, שהנה אומרים בשבחו של רשב"י שבכל ימיו אות הקשת לא נראתה, דהיינו שהקב"ה לא כעס ורצה להשמיד את העולם.

אבל קשה מאוד, שהרי באותם שנים היהודים סבלו מרורים ורציחות אכזריות מגזירות השמד של הרומאים, ואם כן כן נגזר גזירות רעות מאוד על עם ישראל עד כדי כך שרשבי ובנו היו שנים במערה?? ומה התועלת בכך שסבלו בלי לראות את הקשת??

התחדש בלג' בעומר תשע"ט בס"ד עצומה

אות הקשת לא נראתה

לא יום ולא שבוע ולא חודש ולא שנה אלא 13 שנה!!! ולומדים תורה בקדושה עילאית בהתפשטות הגשמיות מוחלטת שהיו מופשטים מבגדיהם ואכלו חרובים בלבד משך 13 שנה ורק חרובים שהוא מאכל בהמה.

זה האיר את העולם, וזה גרם להקב"ה שמחה עצומה והתגבר על הכעס העצום שהיה להקב"ה על רשעות הרומאים ועל ירידת קרן התורה וסגירת הישיבות.

כן זה חלק מגדלותו של רשב"י ובנו רבי אלעזר, שהם שנים מול כל הטומאה והרשעות ניצחו וגרמו שמחה לה', שגדלותם ניצחה שלא נראתה הקשת בחייהם.

כפי שכתבתי קודם בזמנו של רשב"י במערה היה גזירות קשות על עם ישראל בעיקר רוחניות מהרומאים הרשעים שניסו בכל כוחם לעקור את הדת מעם ישראל הם הרגו עשרה הרוגי מלכות באותה תקופה ואסרו ללמד תורה, ואם כן בוודאי היה אמור להיות קשת באותה תקופה שחשכו מאורות העולם וחשך אור התורה וקיום המצוות בעם ישראל, ובוודאי היה אמור להיות כעס עצום של ה' שהיה אמור להתבטאות בקשת שהעולם אמור להיחרב כי **כי אם לא בריתי יומם ולילה חוקי שמים וארץ לא שמת**.

וכאן החידוש העצום, ש2 צדיקים קבורים במערה בחייהם בלי לזוז ממקומם שעות על גבי שעות בקור ובחום

נעשה אדם נאמר בעבורך

ואת זה קלטה רחל המליונרית המוכשרת והצעירה המושלמת בכל הענייני השלימות שיכלה לקבל את השידוך המושלם ביותר בבחורי הישיבות שבירושלים.

והיא בחרה ברבי עקיבא עם הארץ בן 40 רועה צאן. כי קלטה אותו והאמינה בו.

אוי רחל כמה תודה לך בת ירושלים, מה בניית בעומק הבנתך וויתורך על מנעמי החיים

את רבי עקיבא שלנו את רחל בניית במסירות נפש מעשירות מופלגת לעוני מחפיר עם אדם מבוגר שהתחיל מאלף בית.

מדהים רחל הצדקת היקרה מפז, אנא התפללי עלינו שנזכה לראות מעלת חברנו ולא את חסרונם.

ורבי עקיבא שזכה באשת חיל מיוחדת זו שמכוח שראתה את מעלתו ולא את חסרונו גם כשחסרונותיו בלטו מאוד ואילו מעלותיו היו נסתרות מאוד מאוד, היה לו דוגמא עצומה על עומק נהגו כבוד זה מזה, מרחל אשתו שמכוח שכבדה אותו והאמינה בו היא הצליחה להעלותו למעלה למעלה לדרגות שאין לנו אפילו צל של השגות, וזה היה רבי

כשרקדו ושרו מילים אלו התחדש לי חידוש עצום, שהיום זכיתי למאמר נפלא שאמר לי היום הרב **הגאון אליהו פרידלנדר שליט"א מנהל ת"ת תורת אמת ב"ב** ששאל אותי שאלת **המקובל הרמ"ע פאנו זצ"ל** מדוע חוגגים ביום לג' בעומר הרי זה אמור להיות יום עצוב, כי נפטר צדיק יסוד עולם רבי שמעון בר יוחאי, ולשמחה זו מה זו עושה??

וענה המקובל שבאמת גם רבי עקיבא היה אמור להיפטר יחד עם 24 אלף תלמידו שלא נהגו כבוד זה בזה, כי הוא היה רבם, והוא היה אמור לחנכם, והשמחה היא שבלגי בעומר פסקו מלמות, ורבי עקיבא לא נפטר עמם.

ובזכות חבורת צדיקים נפלאים שדרשתי בפניהם, התחדד יותר טענת הרמ"ע פאנו, שרבי עקיבא היה אמור להיפטר שהרי נתבונן על סיפורו של רבי עקיבא שמשנאת תלמידי חכמים שאמר מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור, הפך לרבם של כל התלמידי חכמים.

נראה מכך שמי שהכי שונא אל תיבהל ממנו, השנאה מלמדת שיש פונטיצאל עצום להיפך בבן אדם זה.

וַתְּהִי לִבְנוֹ - לַג בַּעוֹמֵד

עד כדי חלישות דעתו של משה, ומשה טען להקב"ה תן לרבי עקיבא לתת את התורה לעם ישראל במקומי.

נ, לא פלא שעל ענק שבענקים כזה הקב"ה כביכול מתייעץ עם המלאכים **"נעשה אדם"**, שבעצם הקב"ה החיה את רבי עקיבא בזכות העצה של המלאכים שיצאו מרבי עקיבא, וכי רשב"י לא ענק הוא ממלאכי השרת, כי הוא יצור אנוש וילוד אשה שהתעלה מהגשמיות וטיפס בחייו לדרגות שאי אפשר כלל לתארם.

נכבד ביארתי על עומק חטאם של תלמידי רבי עקיבא במקום אחר, ואכמ"ל, ונזכור שרבי עקיבא אמר את המאמר **שואהבת לרעך זה כלל גדול בתורה** - כי ראה שכל 24 תלמידיו נפטרו בגלל שלא נהגו כבוד ולא שרד לנו מאום מתורתם, זה מוכיח לעיני כל שואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה ממש, שבלי זה הכל נמחק!!!

עקיבא להשריש בתלמידיו שיש חובה לכבד ולהאמין בזולת ולעודד את החבר ולנהוג בו כבוד עד כדי מסירות נפש והתבטלות העצמית כפי שנהגה בו רחל אשתו הצדקת.

ולכן לכאורה מובן מאוד דברי הרמ"ע פאנו שרבי עקיבא היה אמור להיפטר יחד עם תלמידיו.

אבל הקב"ה העמיד את רבי עקיבא לחיות כי הקב"ה רצה שרבי עקיבא יעמיד את 5 תלמידיו שבהם היה רבי שמעון בר יוחאי, שעבור נשמת רשב"י הקב"ה החיה את רבי עקיבא, וזה נעשה אדם נאמר בעבורך, שהאדם זה רבי עקיבא שבזכות רשב"י הקדוש ברוך העמיד ועשה שרבי עקיבא יחיה ולא ימות.

ומדוע רבי עקיבא נחשב **"נעשה אדם"** כי אפילו משה רבינו נבהל מגדלות תורתו של רבי עקיבא שמשה רבינו התקדם בזמן ונכנס לשיעורו של רבי עקיבא ולא הבין כלום

13 שנה במערה

אולי 12 שנה רשב"י היה במערה כי זה חצי מ24, והיות והיה יחד עם בנו ושניהם יחד למדו במסירות נפש בהתפשטות הגשמיות 12 שנה אז יחד זה שווה ל24 שנה כביכול, וזה תיקון את 24 אלף תלמידי רבי עקיבא שנפטרו בלי זכר שהרי כל דברי לימודם וחינוכיהם לא התפרסמו בעולם, ולימוד רשב"י ובנו תיקנם וחינוכיהם של 24 אלף תלמידי רבי עקיבא הם בכלל תורת הנסתר שגילה רשב"י בכוח קדושת לימודו. וכפי שהארכתי קודם בעניין עצי שיטים שהיו 24.

ואולי בכל זאת הקב"ה דרש מהם עוד שנה, כך שלכל אחד מהם גם בלי חיבור של 12 ועוד 12 יצא שלכל אחד יהיה 13 שנה שזה רוב מובן שהם אמרו משפט רשעים בגיהנום יב' חודש שידעו רשב"י ובנו שתפקידם לתקן את תלמידי רבי עקיבא ולכן דנו מעצמם שמקסימום תיקון זה שנה אפילו לרשעים שבגיהנום וכל שכן לצדיקי עליון תלמידי רבי עקיבא שמספיק שנה אחת נוספת ל12 כך יש רוב של חשיבות של שנה בכדי שכל אחד מהם בנפרד כביכול תיקון לבדו את כל 24 אלף תלמידי רבי עקיבא זצ"ל.

בַּר יוֹחָאִי נִמְשַׁחַת אֲשֶׁרִיךָ שְׁמוֹן שְׁשׁוֹן מִחֲבָרִיךָ:

בַּר יוֹחָאִי שְׁמוֹן מְשַׁחַת קִדְשׁ, נִמְשַׁחַת מִמֵּדַת הַקִּדְשׁ, נְשֹׂאת צִיץ נֶזֶר הַקִּדְשׁ, חָבוּשׁ עַל רֹאשְׁךָ פְּאָרְךָ.

בַּר יוֹחָאִי מוֹשֵׁב טוֹב יְשֻׁבֵת, יוֹם נִסְתָּ יוֹם אֲשֶׁר בְּרַחַתְךָ, בְּמַעְרוֹת צוּרִים שְׁעַמְדַתְךָ, שֵׁם קִנִּיתְךָ הוֹדֵךְ וְהִדְרֵךְ.

בַּר יוֹחָאִי עֲצֵי שְׁטִיִם עוֹמְדִים, לְמוֹדֵי יְדוּד הֵם לוֹמְדִים, אֹרֶךְ מִפְּלֵא אֹרֶךְ הַיְקוּד הֵם יוֹקְדִים, הֵלֵא הִמָּה יוֹרוּךְ מוֹרְךָ.

בַּר יוֹחָאִי וְלִשְׁדָּה תְּפוּחִים, עֲלִית לְלֶקֶט בּוֹ מְרַקְחִים, סוּד תּוֹרָה כְּצִיצִים וּפְרָחִים, נַעֲשֶׂה אָדָם נְאֻמְךָ בְּעִבּוּרְךָ.

בַּר יוֹחָאִי נְאֻזְרֵת בְּגִבּוֹרָה, וּבְמִלְחָמַת אֵשׁ-דָּת הַשְּׁעָרָה, וְחָרַב הוֹצֵאתָ מִתְּעָרָה, שְׁלֶפֶת נֶגֶד צוּרְךָ.

בַּר יוֹחָאִי לְמָקוֹם אֲבָנֵי שֵׁשׁ, הִגַּעַת וּפְנֵי אֲרִיָּה לֵישׁ, גַּם גָּלַת כּוֹתֶרֶת עַל עֵישׁ, תְּשׁוּרֵי וּמֵי יְשׁוּרְךָ.

בַּר יוֹחָאִי בְּקִדְשׁ הַקִּדְשִׁים, קוֹ יְרוּק מְחַדֵּשׁ חֲדָשִׁים, שֶׁבַע שְׁבָתוֹת סוּד חֲמֻשִׁים, קִשְׁרֵת קִשְׁרֵי שֵׁין קִשְׁרֵיךָ.

בַּר יוֹחָאִי יוֹד חֲכָמָה קְדוּמָה, הַשְּׁקִפְתָּ לְכַבּוּדָה פְּנִימָה, שְׁלֻשִׁים וּשְׁתַּיִם נְתִיבוֹת רִאשִׁית תְּרוּמָה, אֶת כְּרוֹב מִמְּשַׁח זֵיו אוֹרְךָ.

בַּר יוֹחָאִי אֹרֶךְ מִפְּלֵא רוּם מַעְלָה, יֵרֵאת מִלְּהַבִּיט כִּי רַב לָהּ, תַעְלוּמָה וְאֵין קוֹרָא לָהּ, נִמְתָּ עֵין לֹא תְשׁוּרְךָ.

בַּר יוֹחָאִי אֲשֶׁרִי יוֹלְדֶתְךָ, אֲשֶׁרִי הָעַם הֵם לוֹמְדֶךָ, וְאֲשֶׁרִי הָעוֹמְדִים עַל סוּדְךָ, לְבוּשֵׁי חֲשׁוֹן תְּמִיךָ וְאוֹרְךָ:

וַיִּהְיֶה לִבּוֹ - לֵב בְּעוֹמֵד

וְאָמַרְתֶּם כֹּה לֵחֵי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר-יֹחָאִי:

אִישׁ אֱלֹהִים קְדוֹשׁ הוּא, אֲשֶׁרֵי עֵינָיו רְאִיתָהוּ, לֵב חָכָם יִשְׁפִּיל פִּיהוּ, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

בְּרוּךְ הוּא מִפִּי עֲלִיוֹן, קְדוֹשׁ הוּא מִהַרְיֹון, מְאֹור גְּלִיל הָעֲלִיוֹן, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

גְּבוּר וְאִישׁ מְלַחֲמָה, בְּדַת תּוֹרָה תְּמִימָה, מְלֵא מִדַּע וְחֻכְמָה, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

דָּרַשׁ כָּל תַּעֲלוּמוֹת, בְּעֵז וְתַעֲצוּמוֹת, עָלָה מַעֲלוֹת רְמוֹת, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

הוֹחֲבֵא בְּתוֹךְ מְעָרָה, מִפְּנֵי הַגְּזֵרָה, שֵׁם לְמַד סִתְרֵי תּוֹרָה, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

וְשֵׁם נִבְרָא מֵעֵין לוֹ, וְחָרוּב לְמֵאֲכָלוֹ, מֵה טוֹב חֶלְקוֹ וְחִבְלוֹ, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

זָכַר צְדִיק לְבִרְכָה, דִּין רִיכָא וְיִבְר רִיכָא, זָכָה רַבִּים וְזָכָה, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

חֲדַשׁ כַּמָּה הִלְכוֹת, הֵם בְּמִשְׁנֵה עֲרוּכוֹת, זֶה הַמְּרַגֵּז מִמְּלָכוֹת, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

טֵהַר אֶת עֵיר טְבֻרְיָה, עָשָׂה אוֹתָהּ נִקְיָה, הוֹדוּ לוֹ מִשְׁמַיָּא, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

יָדַע כָּל הַנְּסֻתוֹת, דְּבִרְיוֹ עוֹשִׂים פְּרוֹת. בְּטַל כַּמָּה גְּזָרוֹת, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

כָּל-יָמָיו אֲשֶׁר חִיָּה, אוֹת הַקְּשֵׁת לֹא נִהְיָה. כִּי הוּא אוֹת עוֹלָם הִיָּה, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

לְכָל-יִשְׂרָאֵל הָאֵיר בְּסוּד תּוֹרַת הַבְּהִיר, כְּאוֹר הַחֲמָה מְזַהֵר, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

מְקוֹם בְּחַר בְּשַׁמַּיָּא, עִם הַנְּבִיא אַחֲיָה. זֶה מִבְּנֵי עֲלִיָּה, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

נִחְמַד מְאֹד לְמַעֲלָה, זָכָה לִיקַר וְגִדְלָה. כְּתָר עֲלִיוֹן לוֹ נִגְלָה, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

סִינֵי סִינֵי לוֹ נִקְרָא, אֲרִי שְׁבַחְבוּרָה. מִמְּנוּ תִצֵּא תּוֹרָה, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

עָשָׂה שְׁבָעִים תְּקוּנִים, יְקָרִים מִפְּנִינִים. בָּם תִּקַּן הָעֲלִיוֹנִים. אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

פָּתַח אֶת פִּיו בְּחֻכְמָה, הוֹצִיא אוֹר תַּעֲלוּמָה, תִּקַּן זְהָרֵי חֲמָה, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

צְדִיק יִסוּד הָעוֹלָם, גָּלָה מִדְּרַשׁ הַנְּעֵלָם. יָכוֹל לְפָטוֹר הָעוֹלָם, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

קוּלוֹ זָמַר עֲרִיצִים, וְהִכְרִית אֶת הַקּוּצִים, וְהִצִּיל הַלְּחוּצִים, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

רָאָה פְּנֵיו מְאִירִים, בְּשִׁבְתוֹ עִם חֲבֵרִים. עֵת גָּלָה סוּד נְסֻתָרִים, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

שְׁלוֹם רַב עַל מִשְׁכָּבוֹ, מֵה-יָפִיו וּמֵה-טוֹבוֹ. דוֹבֵר אֶמֶת בְּלִבָּבוֹ, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי:

תּוֹרַתוֹ מְגוֹן לָנוּ, הִיא מְאִירַת עֵינֵינוּ, הוּא יְמַלִּיץ טוֹב עֲלֵינוּ, אֲדוֹנָנוּ בֵּר יֹחָאִי: